

Matthew Costello
& Neil Richards

TAMMI

PÄÄTTÄJÄIS-
ILTA

◀ CHERRINGHAM-DEKKARI ▶

Matthew Costello
& Neil Richards

PÄÄTTÄJÄISILTA

SUOMENTANUT LEA PEURONPURO

TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
Dead in the Water ilmestyi 2016.

Copyright © 2016 by Bastei Lübbe AG, Köln
Suomenkielinen laitos © Lea Peuronpuro ja Tammi 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-1816-8

PROLOGI

Päätäjäisten jälkeen

”Oliko se tässä?” Billy Leeper huusi yli musiikin ja hälyn ja työnsi kaksi tuoppia lageria baaritiskin poikki.

Maddie silmäsi tilaamiaan drinkkejä. Melkoinen kierros – ja sitten hän tajusi unohtaneensa oman juomansa.

”Sori, Billy – vielä lasi valkoviiniä, kiitos. Ei ole väliä mitä laatua, kunhan se on kylmää.”

Kun baarimikko oli häipynyt baaritiskin toiseen päähän, Maddie katseli ympärilleen.

Ploughman’s oli täynnä väkeä – pahempaa tungosta Maddie ei ollut siellä ennen nähnyt. Se oli Cherringhamin suosituin pubi, ei yhtä tyylikäs kuin The Angel lähempänä keskustaa, mutta paikallisten tapahtumien aikaan ykköspaikka. Ja tänä iltana paikalla oli muitakin kuin vakituiset perjantaiasiakkaat.

Ryhmä Maddien opettajakollegoja oli lähtenyt päätäjäisten jälkeen publiin hyvin ansaitulle tuopilliselle, ja muutamat koulunsa päättäneistä oppilaista olivat innoissaan liittyneet seuraan. Maddie tunnisti joitakin juhlavasti pukeutuneista tytöistä ja pojista, jotka kippasivat drinkkejä ikään kuin harrastaisivat sitä joka viikonloppu.

No, todennäköisesti he harrastavatkin, Maddie tuumasi.

”Kas näin”, Billy sanoi ja asetti tarjottimelle valkoviinilasins.
”Pannaanko piikkiin?”

”Joo, kiitos.”

Maddie tarttui tarjottimeen ja kääntyi lähteäkseen.

”Kaikkihan ovat täysi-ikäisiä, otaksun”, Billy sanoi ja nyökäsi kohti pubissa tungeksivia oppilaita.

”Kyllä varmaankin”, Maddie vastasi, vaikkei ollut asiasta lainkaan varma, ja lähti nopeasti kohti pöytäseuruettaan pubin perällä.

Matkalla hän ohitti täyden pöydän tikkataulun luona ja huomasi muutamia yläluokkien oppilaita, joilla oli pullo tai tuoppi kädessään.

Tämä porukka ei todellakaan ollut täysi-ikäistä. Pitäisikö mainita siitä?

Maddie tunnisti Callum Bradyn, Liam Norrisin ja Jake Pawsonin. Tavanomaiset epäillyt, kuten heitä koululla kutsuttiin.

Pojat olivat pukeutuneet teepaitoihin ja farkkuihin. He näyttivät aggressiivisilta ihan vain siinä seistessään ja juodesaan, ja aiheuttaisivat taatusti hankaluuksia, jos Maddie ilmoitaisi heidät Billylle. Koulussa he aiheuttivat hankaluuksia yhteenään.

Mitä nopeammin he häipyisivät, sitä parempi.

Jake huomasi Maddien katseen, ja koko joukkio lakkasi puhumasta ja kääntyi katsomaan häntä. Katseet olivat haastavia, kuin tarkoituksena olisi sanoa: antaa palaa, yritä vain heittää meidät ulos – jos kantti kestää.

Maddie jatkoi matkaansa pubin perälle.

Perhana, että olen pelkuri, hän ajatteli, mutta päästyään takaisin pöytään hän jätti koko kohtaamisen mielestään.

Maddien käydessä tiskillä seurue oli kasvanut: kolme pöytää oli työnnetty yhteen. Nyt seurueessa oli lähemmäs parikymmentä henkeä, sekä opettajia että oppilaita, he nauroivat ja vit-sailivat. Kaikki olivat iloisia siitä, että lukuvuosi oli ohi: edessä kajasti kutsuvana kesä, yliopisto, tulevaisuus...

Maddie laski tarjottimen lähimmälle pöydälle. Seurue hur-rasi ja jokainen nappasi juoman.

Maddie otti valkoviininsä ja vilkutti pöydän keskivaiheilla

istuvalla Timille, joka jutteli äidinkielen tähtioppilaansa kanssa – tai ainakin kuunteli tämän hiprakkaista vuodatusta.

Tim hymyili Maddielle urhoollisesti ja muodosti huulillaan sanan ”anteeksi”. Oppilas oli vienyt Maddien paikan. Maddie hymyili myös ja lausui äänettömästi: ”ei hätää”.

”Olepa hyvä, Maddie”, kuului pöydän päästä.

Maddie kääntyi: se oli Josh Owen, opettaja, jota oppilaat suorastaan palvoivat. Hänen vieressään oli vapaa tuoli.

Pitäisiköhän?

Maddie vilkaisi pikaisesti Timin suuntaan, kiersi ryhmän oppilaiden piirittämiä paikallisia ja pujotteli pitkän pöydän toiseen päähän.

”Voisin väittää, että pidin sinulle paikkaa, mutta valehtelisin”, Josh sanoi.

”Sinä se sitten osaat imarrella. Mitäs pidit ensimmäisistä päättäjäisjuhlistasi Cherringhamissa?”

”Ihan hauska ne”, Josh vastasi. ”Minulla oli muutamia loistavia oppilaita tällä vuosikurssilla – harmi kun he lähtevät. Mukavia nuoria.”

”Olisivatpa he kaikki mukavia.”

”Kaikki kuuluu toimenkuvaan.”

Maddie siemaisi viiniä.

”Joko puhuit uuden rehtorin kanssa?”

”En tänään”, Josh sanoi vaimeasti. ”Nyt ei ole oikea hetki.”

”Mutta haet kuitenkin vararehtorin virkaa?”

”Takuulla. Monet asiat kaipaavat muutosta, ja tähän mennessä kuulemani perusteella pidän rehtorin suunnitelmista.”

”Toivon vain, että minäkin kuulun niihin”, Maddie sanoi.

”Kuulut kyllä, mikäli se minusta riippuu.”

Maddie nauroi.

”Kas kas, herra vararehtori, heti jo palkkaamassa ja potkuja antamassa!”

”Takuulla. Kannattaa käyttäytyä, neiti Brookes.”

”Ainahan minä”, Maddie nauroi.

Hänestä oli hauskaa härnätä Joshia, vitsailla tämän kanssa. Joshissa oli kipinää, hän näytti todella nauttivan elämästään. Toisin kuin eräät...

Maddie ei voinut olla katsomatta Timiä, joka oli edelleen uppoutunut pitkään keskusteluun.

Hänen poikaystävänsä.

Että hän vihasi sitä sanaa. Luoja, hän oli melkein kolmenkymmenen! *Ehkä pitäisi alkaa puhua kumppanista. Vai haluaisinko sitäkään? Sulhanen, vaiikkei vielä virallisesti?*

Pöytään tuotiin uusi tarjottimellinen juomia, ja kaikki kurottivat ottamaan täydennystä.

Kun Maddie katsoi Timiä, Tim katsoi takaisin ja hymyili. Maddiekin hymyili.

Ja hänen mieleensä juolahti: entä jos Tim ei olisi paikalla?

***

Timin viereinen tuoli vapautui.

Tim nyökäytti päätään, ja Maddie lähti Joshin vierestä.

"No vihdoinkin!" Tim sanoi. "Juuri pääsin sanomasta että tänä kesänä haluan tehdä kunnollisia telttaretkiä! Pitkiä kävelyjä, kunnan patikointia, sellaista."

Maddie nyökkäsi. Hän huomasi Timin katseen.

"Miltä se sinusta kuulostaa?"

Hymyä. "Aivan. Pudistellaan lukuvuoden pölyt jaloistamme, kuulostaa mahtavalta."

Vastaus sai Timin hymyilemään, ja hän kääntyi taas seurueen puoleen.

Silmäkulmastaan Maddie huomasi Joshin nousevan paikaltaan. Hetken Josh näytti sekavalta. Kun Josh suuntasi baaritiskille, Maddie ajatteli: *Outoa...* Mutta sitten hän tempautui vilkkaaseen keskusteluun kesäsuunnitelmista, ihanista päivistä kaukana oppilaista ja koulusta.

Ryhmä koulun tyttöjä oli saartanut Maddien nurkkaan, ja Maddie hymyili, kun he lörpöttelivät tenteistä ja arvosanoista ja siitä miten *tajutonta* olisi päästä haluamaansa yliopistoon.

Hän näki Joshin nurkkapöydän luona. Josh näytti hörppivän olutta – moneskohan se mahtoi olla – ja tarkkailevan pubin menoa. Vaikka Maddie katseli Joshia, tämä ei näyttänyt huomaavan häntä lainkaan, silmäili vain täpötäyttä pubia.

Mitä hän etsi? Tai mitä hän näki?

Tim palasi baaritiskiltä, kietoi käsivartensa Maddien harteille ja johdatti tämän pois tyttöjen piirityksestä.

”Luojan kiitos, Tim – jos kuulen yhdenkin koetarinan vielä...”

Mutta Tim näytti huolestuneelta. ”Onko Joshilla joku hätänä?” hän kysyi ja nyökkäytti kohti pubin nurkkaa. Maddie kääntyi katsomaan.

”En tiedä.”

”Hän on seissyt noilla sijoillaan vaikka kuinka pitkään.”

”En ollut huomannut”, Maddie sanoi.

”Onkohan Josh ottanut vähän liikaa? Odota, käyn kysymässä.”

Maddie katsoi, kun Tim meni Joshin luo. Tim pani kätensä Joshin olkapäälle, ja Josh nyökkäsi tervehdykseksi, mutta ravisti sitten päätään. Tim taputti häntä vielä pikaisesti olalle ja palasi Maddien luo.

”Onko jokin hätänä?” Maddie kysyi.

”Varmaan vain ottanut pari liikaa.”

”Kummaa... tuo miten hän katselee ihmisiä.”

”Pidän häntä silmällä”, Tim sanoi. ”Ainakaan Josh ei tullut autolla. Eiköhän hän pärjää.”

Maddie nyökkäsi ja palasi Timin kanssa opettajien seurueeseen.

Maddie katsoi kelloaan.

Melkein yksitoista. Hän oli juonut vettä viimeisen tunnin. Voisi lähteä jo. Hän katseli seuruetta – Tim ja muut olivat edelleen uppoutuneet keskusteluun. Joshia hän ei nähnyt.

Ehkä hän on jo lähtenyt, Maddie ajatteli.

Mutta sitten hän huomasi Joshin baaritiskillä puhumassa Billylle. Keskustelu näytti enemmänkin väittelyltä. Billy puisti päätään. Josh näytti entistäkin huterammalta, huojahteli sinne tänne ja paukutti kättään baaritiskiinkin kuin vaatien vielä yhtä drinkkiä, jota ei ollut luvassa.

Josh kääntyi pois baaritiskiltä ilman juomaa ja katseli ympäri täpötäyttää pubia kuin ei tietäisi, miten oli sinne päätenyt ja mitä oli tekeillä.

Maddie ajatteli: *Voisin mennä vaihtamaan muutaman sanan.*

Mutta sitten Josh, edelleen epävarman näköisesti, käveli suoraan häntä kohti, ikään kuin olisi viimeinkin huomannut hänet. Josh horjahteli vähän ja piteli pöydänreunoista edetessään, tuki niihin humalaista kulkuaan, kunnes seisahtui aivan Maddien eteen ja jäi siihen huojumaan kuin puu myrskytuulella.

”Tim, Maddie”, hän sanoi. ”Oli loist-”

Joshin viimeinen sana vaimeni kuulumattomiin, hänen katseensakin näytti lipuvan jonnekin kaukaisuuteen.

”Josh – oletko...?”

Tim ehti hätiin.

”Josh, oletko kotiin lähdessä? Hyvä idea hei. Aikamoinen ilta, vai mitä?”

Maddie katsoi Joshia silmiin. Lasittunut, juopunut katse. Vai oliko kyse jostain muustakin?

Hyvä, että hän on menossa kotiin.

”Olen... ihan okei. Kauhea meteli. Ei pysty edes ajattelemaan. Mutta tietysti... ööö, no kuitenkin...” Josh katsoi kelloaan, tuijotti sitä kuin ei olisi nähnyt sitä koskaan aiemmin.

”Nyt on aika jättää teidät kahden kesken. Täytyy saada vähän happea... vähän...”

Sanat haipuivat kuulumattomiin. Hän soi Maddielle hymyn – surullisen, hämmentyneen virnistyksentapaisen.

Maddie ajatteli, että jonkun pitäisi tosiaankin saattaa Josh kotiin. Josh hymyili vielä kerran ja hoiperteli sitten oven suuntaan ja ulos.

Hänellä ei ole pitkä matka kotiin, hyvin se menee, Maddie päätteli. Ei hän voisi noin vain Timiä ja muuta seuruetta jättää.

On Josh nyt varmaan joskus ennenkin ottanut muutaman liikaa.
Niin Maddie vakuutteli itselleen.

2. Silta

”Tulisitko sisään hetkeksi? Yömyssylle?” Tim kysyi, kun Maddie jätti hänet kyydistä.

Maddie pakottautui hymyilemään.

”Tämä on ollut melkoinen ilta. Luulen, että sänky kutsuu...”

Heti sen sanottuaan hän tajusi: *tuon* nyt kyllä voi tulkita aivan väärin.

Mutta Tim vain nyökkäsi ja hyväksyi tullessa torjutuksi.

”Turvallista kotimatkaa”, Tim sanoi ja suikkasi pikaisen suukon Maddien poskelle.

Maddie vain hymyili.

”Kyllä kyllä. Öitä”, hän sanoi.

Ja kun Tim löi autonoven kiinni ja lähti kohti taloan, Maddie lähti hitaasti liikkeelle.

Mutta kotiin hän ei ollut menossa.

***

Maddie ajoi niin hitaasti kuin suinkin pitkin Cherringhamin High Streetiä ja tiiraili jokaiseen pimeään porttikonkiin ja kujansuuhun.

Hän etsi Josh Owenia.

Josh ei ollut näyttänyt hyvältä, jokin oli ollut pielessä.

Maddie kantoi kaikesta huolta.

Hän oli ajanut Joshin talon ohi. Valot olivat päällä, verhot auki, mutta Joshia ei näkynyt.

Hän oli soittanut Joshille – ei vastausta.

Ja nyt kello oli yli puolenyön, ja kadut olivat autioina.

Jos Josh olisi jossakin täällä, Maddie huomaisi hänet varmasti.

Maddie ohitti pieniä ihmisryhmiä, päättäjäistenjuhlijoita jotka kyhnäsivät kadunvarren penkeillä tai istuskelivat raati-huoneen kiviportailla.

Nuoret nauroivat, halailivat. Suutelivat.

Ryhmistä kohosi savuntuprahduksia.

High Streetin päässä Maddie kääntyi hiljaiselle kadulle ja seuraavasta kadunkulmasta takaisin päin.

Oli vielä lämmintä, mutta joelta alkoi hiipiä kesäistä usvaa.

Katulamput näyttivät sumeilta, äänet olivat vaimenneet.

Kohta hän ohitti uudelleen Ploughman'sin, joka oli jo suljettu ja pimeänä.

Billy hoiti sen rivakasti: hän hätisti kaikki kotiinsa ja jätti enimmän siivoamisen seuraavalle päivälle.

Tässä ei ole järkeä, Maddie ajatteli.

Ajella nyt ympäriinsä.

Ehkä aivan syyttä suotta.

Niin hän ainakin itselleen väitti.

Hän ajoi hitaasti ohi Cherringhamin pikkuisen poliisi-aseman.

Siellä oli valot, mutta Maddie luopui heti ajatuksesta mennä kertomaan poliisille Joshista.

Sillä mitä hän oikeastaan voisi sanoa?

Hän kurkisteli sinne tänne ja sanoi itselleen, että vielä yksi kierros...

Ikkunaan koputettiin.

Ääni oli niin odottamaton, että Maddie säpsähti.

Koputtaja oli yksi Maddien pubissa näkemistä oppilaista, Jake Pawson.

Nuori, jolla oli ongelmia, sanoivat muutamat opettajista. Joidenkin mielestä ongelmanuori.

Maddie painoi nappia ja ikkuna aukesi.

Jaken takana Maddie näki tämän kaverin Callum Bradyn, joka oli lysähtänyt seinää vasten.

Jake nojautui autonikkunasta sisään. Haisi viinalta.

”Neiti – hei! Oletko eksyksissä?” Jake sanoi häijyysti virnistäen.

”Minä... Kaikki on kunnossa. Siis... tuota, oletko sinä kunnossa, Jake?”

”Aina. Mä olen *aina*... tosi kunnossa.”

Maddie nyökkäsi ja odotti pääsevänsä sulkemaan ikkunan.

”Etsitkö sinä täältä jotakuta?” Jake kysyi. Joka toinen sana oli sössötystä, naamalla oli virne. ”Ihan tiettyä tyyppiä?”

Maddie alkoi pudistella päätään.

”Koska, niinku, jotainhan teillä on menossa, teillä opettajilla. Siis niinku tänään.”

Sitten Jake nauroi, se kuulosti karkealta ja rikkoi kesäillan hiljaisuuden.

”No kuitenkin. Tiedät mistä löydät minut, vai mitä?”

Jaken hohotus muuttui yskimiseksi ja Maddie käytti tilaisuutta hyväkseen lähteäkseen.

”Kiitos, Jake. Minun täytyykin tästä...”

Jake piti käsiään ikkunalla, kun Maddie painoi nappia sulkeakseen sen.

”Hei hei hei! Eikö meillä ollut tässä kiva pikku –”

Viime hetkellä Jake veti sormensa pois.

Maddie kaasutti ja lähti kohti Ploughman’sia.

***

Maddie seisoi Ploughman’sin tyhjällä pysäköintialueella ja katseli usvan kieppumista katuvalojen oranssissa hohotteessa.

Tämä on ajanhukkaa, hän ajatteli. Parempi painua kotiin ja nukkumaan.

Silloin hän kuuli kaukaa huudon.

Se ei ollut niinkään huuto kuin ulvahdus. Oliko se jokin eläin? Ansaan jäänyt kettu ehkä?

Ei. Ääni kuului uudelleen, ja tällä kertaa se kuulosti selkeästi ihmisääneltä. Se kuului joen suunnalta. Yöhön kantautuva ääni oli surkea, valittava.

Oliko se Josh? Maddien oli pakko saada tietää. Hän istui autoonsa ja lähti kohti siltaa.

Cherringhamin takaa hämmöttävien kukkuloiden ylle oli noussut kapea kuunsirppi, jonka kajossa Maddie pystyi juuri ja juuri hahmottamaan joelle viettävät pelot.

Mutta kun hän ajoi joen suuntaan, hän näki usvan tihenevän laaksossa: se oli kuin kiinteä pilvikerros, joka lähestyi sieltä missä Thames kaartui pohjoisen suunnalla ja kulki Cherringhamin ohi. Viileä vesi kohtasi lämpimän kesäisen ilman.

Maddie ajoi tyhjän tien sivuun pienen matkan päähän vuosisatoja vanhasta sillasta ja sammutti moottorin.

Hän ei tahtonut rynnätä paikalle päätä pahkaa, jos Josh satuisi olemaan täällä jossakin.

Harsoinen pilvi peitti siltaa kuin huopa, kätki tien ja sillan kivirakenteet kuin ne olisivat kadonneet.

Heti kun hän ehti ulos autosta, hän kuuli veden kohisevan siltaholvien alla ja kuohuvan yli ylivuotopadon.

Mutta sitten hän kuuli äänen uudelleen.

Karjuntaa, hyvin kovaäänistä. Enemmänkin kuin ulvontaa, kirkaisu.

Josh.

Jossakin sillalla. Mutta vaikka Maddie oli lähellä, joen yllä lepävä usva esti häntä näkemästä sillalle.

Maddie lähti juoksemaan miettien, mitä tekisi seuraavaksi.

Hän panisi Joshin autoon ja veisi tämän kotiin, varmistaisi, että Josh pääsisi turvallisesti perille.

Juostessaan Maddie huusi: ”Josh!”

Mutta aivan yhtäkkiä ulvahdukset loppuivat.

Oliko Josh poissa?

Tarkistaakseen kuohuvan joen yli kulkevan sillan Maddien täytyisi kävellä läpi sumuvallista, joka oli kuin seinä joen yllä.

Kuin kävelisi sisään pilveen.

Eikä Maddie ollut koskaan elämässään pelännyt niin.

***

Kun Maddie käveli sumuun, harsoinen pilvi tuntui hälvenevän – kuin hänen tunkeutumisensa siihen olisi saanut sen siirtymään edemmäs. Tai sitten Maddie vain näki paremmin päästyään sumun keskelle. Tien valkoinen keskiviiva. Sillan kivirakenteet. Mutta ei jälkeäkään Joshista.

Oliko Josh lähtenyt karkuun kuultuaan Maddien äänen?

Maddie yritti saada tilanteesta tolkkua uudelleen. Josh täällä sillalla, hänen omituinen käytöksensä kun... niin, kuka tietää mitä oli tapahtunut. Mikään tästä ei ollut ominaista sille Joshille, jonka Maddie tunsi. Tilanteessa oli yksi hyvä puoli: Josh ei ollut sillalla.

Tuuli nousi, lämmin tuulenviri, joka kuitenkin nosti ihon kananlihalle. Ja kun haituvainen usva hetkeksi hälveni, Maddie käveli sillan kivikaiteen ääreen.

Hän tarttui kaiteen reunaan ja tunsi kivessä usvan jättämän kosteuden.

Josh oli häipynyt.

Ainakaan hän ei ole täällä.

Ja ehkä Maddie voisi vain lähteä kotiin, soittaa Joshille huomenna. Maddie katsoi alas sillalta.

Ohut usvakerros pysytteli vielä vedenpinnassa, mutta oli jo väistymässä tuulenvirin tieltä. Ja kun se hälveni, Maddie näki jotakin kuun kylmässä kajossa.

Vain muutaman metrin päässä, siinä missä joki teki pienen mutkan ja vahva virtaus työnsi vettä penkereelle ja paljaille

kiville lennättäen ilmaan valkeita pärskeitä – siellä näkyi jotakin.

Jotakin... joka paljastui pikkuhiljaa haihtuvan sumun alta.

Ei jotakin.

Joku.

Maddie jähmettyi tuijottamaan näkemäänsä, kunnes käsitti mikä se oli... *tiesi* kuka sen täytyi olla. Hän irrotti kätensä kai-teelta ja aikoi rynnätä alas rantaan. *Täytyy varmistaa, täytyy varmistaa...*

Mutta jo ennen kuin hän ennätti liikahtaa, hän näki hirvittävän totuuden.

Josh, silmät apposen auki kohti yötaivasta.

Hänen jäsenensä olivat harallaan, hän oli kuin seinää päin paiskattu marionetti, kädet ja jalat osoittivat eri suuntiin, ja veden virtaus nyki hänen elotonta ruumistaan.

Kunnes – kuin olisi hävinnyt taistelun – ruumis irtautui kivistä ja ajautui tummaan virtaan, joka juoksi sillan alitse kauas, kauas pois.

Samassa Josh oli poissa.

Ajelehtimassa kovaa vauhtia virran mukana.

Maddie toisteli päässään sanoja kuin kaikki tämä olisi mahdollonta, kuin se ei voisi olla totta.

Totta se silti oli.

Josh Owen on kuollut.

Cherringhamin pikkukaupunkiin
sijoittuva dekkari on napakymppi brittiläisen
jännitysviihteen ystäville. Vetävä juoni,
sympaattiset henkilöhahmot
ja vehreä Englanti kukkeimmillaan!

RAUHALISENA VIRTAAVAN Thamesin yläjuoksulla, Cherringhamissa, juhlitaan koulujen loppumista. Juhlinta saa kuitenkin ikävän sävyn, kun suosittu opettaja löytyy hukkuneena. Tapaus vaikuttaa onnettomuudelta, mutta uusi rehtori ei ole varma. Hän ottaa yhteyttä amatöörietsivä Sarah Edwardsiin, joka on haluton tutkimaan juttua, koska hänen kollegansa, ex-poliisi Jack Brennan on muuttanut takaisin Amerikkaan. Mutta pian Sarahilla ei ole vaihtoehtoja. Päätäjäsillan kuolemantapaus on murha, ja seuraava uhri saattaa hyvinkin olla Sarah itse.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-1816-8